SORIN CERIN

FIINȚĂ
ȘI
NEFIINȚĂ
-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Fiinţă şi nefiinţă – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Fiinţă şi nefiinţă : poeme filosofice / Sorin Cerin.
- Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-093-9

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-093-9

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
-FIINȚĂ ȘI NEFIINȚĂ
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
-FIINȚĂ ȘI NEFIINȚĂ
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
-FIINȚĂ ȘI NEFIINȚĂ
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
-FIINȚĂ ȘI NEFIINȚĂ
-Poeme filosofice-

1) Trecutul este Viitorul Viitorului

Orice Veșnicie,
trebuie să înceapă de undeva,
la fel ca și Moartea,
precum orice Infinit,
care nu are reper într-o Conștiință,
tinde să devină Neant.

Fără Amintire,
întreaga Lume,
s-ar nărui,
în propriul ei Viitor,
care ar muri,
fără un Trecut,
pe care să-L identifice,
ca fiind,
Viitorul său.

Și astfel Trecutul este Viitorul Viitorului.

2) Începe să se reverse

Roua Amintirii,
începe să se reverse,
pe nervurile frunzelor de Gânduri,
pline de rugina Așteptării,
duse de valurile Sângelui,
unor Vise,
ce-au început să țâșnească,
într-o hemoragie a Destinului,
care nu și-a găsit nici până azi,
Pansamentul unor Clipe,
care să-l vindece,
de Dor.

3 Atunci când până și…

Atunci,
când,
până și,
Negurile Deșertăciunii,
vor începe să zâmbească,
Lacrimilor unor Veșnicii de Clipe,
ce vor îneca cu puritatea lor cristalină,
toate Orizonturile Pașilor grei de plumb,

ai Destinelor,
Atunci,
când,
până și,
Iluziile Existenței,
vor deveni Adevăr Absolut,
deschizând gratiile Sentimentelor,
care ne-au ținut înlănțuiți,
prin închisorile Cuvintelor,
să știi,
că-l vom întâlni,
pe Unicul Dumnezeu,
al Iubirii,
venit în Lume,
numai pentru noi.

4) Fără să conștientizăm

Obosit,
de-atâtea Veșnicii de Amăgiri,
care i-au trecut,
călcându-i în picioare,
fereastra deschisă a Sufletului,
care s-a ascuns,
în spatele draperiilor opace,
ale Întrupării,
din Țărâna unui Destin,

al Iluziilor Vieții și Morții,
Timpul,
a devenit,
unicul Mare Preot,
care amintea,
că totul este Trecător,
într-o Lumea care există,
doar fiindcă credem că o cunoaștem,
fără să conștientizăm de fapt,
că Nimic,
nu este ce pare a fi.

5) S-a întrupat devenind Destin

Dumnezeul Cunoașterii de Sine,
s-a întrupat,
devenind Destin,
care forțează Conștiința Iluziilor Existenței,
să traverseze,
nivelele energetice ale Fericirii și Suferinței,
pentru a crea,
Lumea,
unde Absurdul,
devine,
vlăstarul Sensului,
prin care Adevărul Absolut,
redefinește Viața și Moartea,

ca fiind,
Timp.

6) La croitoria de mâna a doua

Porți de Orgolii,
scrășnesc isteric,
când sunt obligate să deschidă calea,
Zidurilor de Cuvinte,
ale unor Priviri,
cuprinse de panica Zilei,
care și-a pierdut inelul de logodnă,
al Răsăritului,
pe strada pustie și tristă a Amintirii,
care n-avea ce căuta,
în Viitorul indiferent,
al Nimănui,
din care Moartea,
și-a croit,
propriul Destin
la croitoria de mâna a doua,
a Iluziilor Existenței.

7) Se plimba Întâmplător

Râuri de Neliniști,
se scurg în Oceanele de Strigăte Surde,
ale Conștiinței,
ducând cu ele,
toate angoasele existențiale ale Zbaterilor,
Aripilor unor Dorințe,
decăzute din drepturile Fericirii,
pe care Iluziile Existenței,
le-au îngropat,
cât mai adânc,
în Cimitirele Cuvintelor,
pentru a nu fi descoperite,
de vreun Destin,
care se plimba,
Întâmplător,
prin apropiere.

8) Pronie Divină

Dumnezeu și-a creat,
un Șampon cu Destin special,
care să-L scape de mătreața veștilor,
venite din partea acestei Lumi,

cu Gene Defecte,
pe care nici o Pronie Divină,
nu a reușit să le repare vreodată,
oricâte reclamații s-ar fi făcut,
de Iluziile Fericirii,
la Oficiul pentru Protecția Sfinților,
care au devenit înjurați,
la fiecare colț de stradă al Deșertăciunii,
mai mult decât prevede legea,
scrisă cu litere de Veșnicie,
între coperțile soioase,
ale unor Biblii.

9) Tehnologie rafinată

Ziduri de Tăceri,
ne macină Trecutul înlănțuit,
al Compromisurilor,
în spatele cărora,
ne-am înfiat câte o Clipă de Fericire,
pentru a arăta Lumii,
că suntem în stare să creștem și să educăm,
Deșertăciunea,
care trebuie,
Obligatoriu,
să absolve toate clasele primare,
ale Suferinței,

pentru a se califica,
în tehnologia rafinată,
a Iluziilor Existenței.

10) Privirile descompuse ale Așteptărilor

Poduri ruinate,
de Privirile descompuse,
ale Așteptărilor,
care și-au anulat,
întâlnirea cu Destinul,
arogant și corupt,
al Iluziilor Existenței,
care ne-au strigat Nașterea,
pentru a o ademeni în capcana Timpului,
unde să fie furată de toate Clipele Vieții,
pentru a fi dăruite Morții,
care abia așteaptă,
să se înfrupte din Eternitatea lor.

11) Pe măsura taliei Suferinței

Stânci de Amăgiri,
se prăbușesc odată cu noi,

în prăpastia,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au croit,
o Lume a Compromisurilor,
pe măsura taliei Suferinței,
care o îmbracă,
de fiecare dată,
când vrea să arate bine,
înaintea unui Dumnezeu,
al dorințelor ascunse și desfrânate,
creat după chipul și asemănarea noastră.

12) Pe plita Orizonturilor pustii

Ruguri de Regrete,
ne ard Sentimentele,
pe plita Orizonturilor pustii,
ale Privirilor pierdute,
din Inima Timpului,
care nu vrea să știe,
că Sensul existenței lui,
este Trecerea,
către Moartea,
care i-a furat,
toate drepturile de autor,
care a făurit această Lume,
a Iluziilor unei Existențe,

pe care multe Clipe,
și-ar fi dorit,
să nu o fi cunoscut,
Niciodată.

13) Atunci când ne-a gândit

Câtă Libertate,
să fi simțit Dumnezeu,
atunci când ne-a gândit,
Închisoarea acestei Lumi,
unde Iluziile Existenței,
au devenit gardienii de nădejde,
ai Suferinței,
pe care suntem obligați,
să o urmăm,
la bine și la rău,
în drumul nostru,
Obligatoriu,
către Moarte.

14) Același Bun Venit

Câte Promisiuni,
n-am auzit,

prin Bisericile Cuvintelor,
unde Sfinții Iluziilor Existenței,
ne amăgeau cu o Lume de Apoi,
care nu putea fi de Acum,
fiindcă nu plătisem datoria,
Suferinței,
către Moartea,
care ne va ura,
oare?,
același Bun Venit,
pe care l-am primit,
la Nașterea Conștiinței,
de a fi sclavii,
Deșertăciunilor?

15) Contemplând la noi Personalizări

Ființa a căzut din Neființă,
pentru a gusta,
din nectarul amar al Suferinței,
cu ajutorul căruia,
își condimentează Dumnezeu,
Veșnicia,
pe care o soarbe,
în fiecare Zi,
a Conștientizării Sale Universale,
când ține zăvorâte,

Marile Taine ale Lumilor,
Contemplând la noi Personalizări,
pe care le va trimite Legilor Spirituale,
pentru a supune în cadrul Ierarhiei,
Iluziilor Existenței,
cât mai multe Suflete.

16) Ne-a dăruit Libertatea

De când s-au închis Cerurile Ființei,
în Cimitirele Cuvintelor Facerii,
ce au întrupat-o,
într-un bulgăre de Suferință,
a prafului stelar al Deznădejdii,
dus de vânturile uscate,
și sărăcăcioase în trăiri,
ale Timpului,
Dumnezeul Adevărului Absolut,
ne-a dăruit,
Libertatea,
de a ne clădi,
propriul nostru Dumnezeu,
după chipul și asemănarea,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le traversăm,
fără odihnă.

17) Adevăratul motor al cauzalității Ființei

Oare ne-am lovit Întâmplător,
de o stea a Destinului nostru?,
atunci când alergam prin Univers,
cu Sufletul Luminii Divine,
vrând să devenim Ființă din Neființa,
Marii Contemplări Universale?,
știind că pentru aceasta,
va trebui să devenim sclavii,
Iluziilor Vieții și a Morții?,
care ne vor arăta Fals,
de fiecare dată,
că Neființa nu este Cunoaștere,
și nici Conștientizare?,
atunci când vom dori,
să înțelegem pe deplin,
jocul Iluziilor Fericirii,
ale căror tălpi,
se scaldă în marele ocean,
al Iluziilor Suferinței,
care sunt,
adevăratul motor,
al cauzalității Ființei?

18) Unica punte către Lumea Neființei

Zări ucise de Ființa Trecutului,
care nu mai vrea să respire,
aerul străin și trist,
al Viitorului,
care rătăcește naufragiat,
pe Sângele Venelor Defecte,
ale Suferinței,
Păcatului Originar,
ce a devenit,
unica punte,
către Lumea Neființei,
din Bisericile Cuvintelor,
Conștiinței noastre,
care cred,
că prin Moarte,
ca Sacrificiu Suprem,
ne putem mântui,
de noi înșine,
scăpând,
de Timpul Ființei.

19) Tărâmul Timpului neiertător

Valurile Singurătății,
pustii și triste,
ale Speranțelor,
se lovesc,
de Zidurile încremenite ale Veșniciei,
care nu le lasă să depășească,
Tărâmul Timpului neiertător,
cu oricine evadează,
din Spațiul cotropit de el,
din Vremea când Neființa,
începea să-și Conștientizeze,
propriul Sine,
împărțindu-se în două contrarii,
Ființă și Neființă,
Adevărat sau Fals,
Bine sau Rău,
și încă o infinitate de Opuși.

20) La ruleta unui Destin

Adevărul Absolut,
și dat seama că n-are ce căuta,
într-o Lume,

unde Moartea câștigă de fiecare dată,
Jocurile Existenței,
iar Păcatele Originare,
țin capul de afiș,
prin Bisericile Cuvintelor,
hotărând să lase locul lui,
Iluziilor,
care vor decide de fiecare dată,
cine câștigă sau pierde,
la ruleta unui Destin,
al Timpului.

21) Spinii Singurătății

Vrăjile Orizonturilor,
se destramă,
în Privirile rătăcite,
ale Răsăriturilor,
din Inimile încoronate,
cu Spinii Singurătății,
din care și-a făurit,
Mântuirea,
Păcatele Originare,
ale Timpului,
devenit Mare Preot,
care să slujească,
în Catedralele Conștiințelor,

unde trebuie să se roage,
toate Iluziile acestei Existențe,
care și-au croit,
Religii de Vise,
după chipul și asemănarea lor,
indiferent ca sunt Fericite,
sau Coșmaruri.

22) Steaua Destinului unei Fericiri

Rătăcitor,
prin Labirintul Zilelor,
încerc să ies la suprafața Apei Vieții,
din Deșertul de Răspunsuri,
pe care l-am traversat,
atât de însetat,
de Steaua Destinului unei Fericiri,
pe care am pierdut-o,
în frigul crâncen de pe buzele Cuvintelor,
ce nu mai aveau nimic de spus,
Iluziilor Existenței,
din care mi-am țesut mantaua Morții,
îndeajuns de groasă,
încât să nu mai tremur în gerul Lumii,
Deșertăciunii.

23) Corupția Zilelor

Risipit prin hățișul,
Izvoarelor de Gânduri,
ale Ploilor de Amintiri,
ce spală lespezile de morminte,
prin Cimitirele Cuvintelor,
unde mi-am îngropat,
mai demult decât Eternitatea Clipei,
propriul Timp,
care l-a batjocorit,
până și pe Dumnezeul,
ce l-a creat,
fiindcă nu putea accepta să umble,
fără nici un Buzunar de Vise,
în care să-și ascundă Anii,
prin Lumea otrăvită,
de Corupția Zilelor.

24) O Lumânare de Regrete

Petale de Amintiri,
fără număr,
le smulg,
din Corola de Veșnicii ale Clipelor,

încercând să aflu,
atunci când le întreb,
dacă mă iubește sau nu,
Dumnezeul Privirilor pierdute,
ale Ochilor tăi de Cer,
în care mi-am înecat Lumea,
aprinzându-i mai apoi,
o Lumânare de Regrete,
care se topea de Dorul,
Inimii unei Iubiri,
ce bătea acum în pieptul altei Zile,
pe care nu o vom mai trăi,
vreodată.

25) Noptiera Somnului

Iluzii Existențiale păcătoase,
ce vor să dărâme Bisericile Cuvintelor,
ca în locul lor să clădească,
cu cărămizile sângerii ale Apusurilor,
cripta unei Lumi a Deznădejdii,
în care aceasta să-și îngroape,
întreaga familie de Absurduri și Deșertăciuni,
cărora le-a dat viață,
la Maternitatea Timpului rănit,
de Zodiile pe care nu le mai vrea,
în casa Zilelor sale,

ştiind cât de multe Anotimpuri i-au furat,
de pe Noptiera Somnului,
unde-şi ascunse bolta înstelată,
a Viselor.

26) Până la ultima suflare de Clipă

Aripi de Cuvinte,
se frâng,
în Laţul Spânzurătorii unor Speranţe,
rămânând atârnate acolo,
ca să ne fie învăţătură de minte,
să nu mai încercăm vreodată,
să zburăm,
dincolo de Iluziile Vieţii şi a Morţii,
pe care suntem condamnaţi,
să le ispăşim,
până la ultima suflare de Clipă,
pe care a pierdut-o Timpul,
din buzunarul rupt de Amintiri,
în această Lume.

27) Prin Lumea Pustiului

Spinii Amintirilor,
încep să înţepe,

într-atât de mult,
 Pașii Timpului,
încât sângerează cu Apusuri,
peste Inima Regretelor,
care se afundă,
în Noaptea Remușcării,
a cărei Stea,
par a-și fi abandonat,
Destinul,
Veșniciei unei Clipe,
în care am fi dorit să rămânem,
lăsate să orbească în continuare,
căutându-ne la nesfârșit,
prin Lumea Pustiului,
din noi înșine.

28) Am dorit-o dintotdeauna

Credințele deșarte,
își aleg Zeii dezmățului,
unei istorii a Nimănui,
din care se fabrică,
Ochelari de Cal,
de Adevărurile Paralele,
ascunse adânc în Genele Defecte,
ale Trecutului nostru,
din care ne-am clădit,

în mare taină,
Ziua din care să ne ospătăm,
Iluziile Vieții și ale Morții,
până când,
se vor sătura odată pentru totdeauna,
de noi,
lăsându-ne în pace Veșnicia Clipei,
pe care am dorit-o,
dintotdeauna.

29) Albii triste și lungi de Adevăruri

Plouă cu Remușcări,
pe ferestrele prăfuite ale Sufletelor,
unde stropii grei și murdari de Destine,
trasează albii triste și lungi,
de Adevăruri care nu pot fi spuse,
în nici una dintre Lumile noastre,
pe care ni le-am clădit,
înfruntând Singurătatea,
Paradisurilor Pierdute,
pe care le-a clădit Dumnezeul Iubirii,
după ce a hotărât,
că Iluziile Existenței,
trebuie să învingă,
orice Speranță,
care le-ar putea destrăma,
Timpul.

30) Marea Iluziilor Existențiale

Roți de cremene,
învârt Veșniciile Clipelor,
până amețesc,
scoțând scânteile de Stele Căzătoare,
ale atâtor Destine,
din scrâșnetul surd și amar,
produs,
atunci când lovesc cu tărie,
stâncile Sufletelor,
din care a fost tăiată,
piatra grea a Suferințelor,
ce-a fost bătută,
pe nisipul unei Clepsidre,
ce măsura Timpul Nimănui,
pentru a pietrui,
Străzile deșarte ale Lumii,
care nu ne-a aparținut Niciodată,
ai cărei Pași,
vor ocoli cu grijă,
Noroiul Țărânei în care ne-am întrupat,
unicul Adevăr Absolut,
din Marea Iluziilor Existențiale,
care este Iubirea.

31) Veșnicia Clipei Moarte

Nu mă regăsesc,
în Lacrima de rouă a Zorilor însângerați,
de Ziua războinică,
care le-a tăiat Pașii de Plumb,
ascunși prin Cimitirele Cuvintelor,
unde căutam cu disperare,
o Virgulă,
după care să mă ascund,
de Focul Sacru al Amintirii,
ce ardea totul în calea sa,
cu flăcările de ceață,
a Iluziilor Existenței,
care ne-au aruncat,
în brațele,
unei Veșnicii a Clipei Moarte,
pentru totdeauna.

32) Snopuri de Uitare

Ne naștem Frunze ruginite,
ca să fim țesuți de către Destin,
în covorul Iluziilor Vieții și Morții,
pe care se vor zvârcoli,

Pașii Clipelor trecătoare,
care ne vor irosi din plin,
Simțirea,
cosindu-ne Grâul Zilelor,
din care ne-am copt,
Pâinea Speranțelor,
chemând Iluzia Fericirii să o guste,
neștiind că va dori,
din ce în ce mai multă,
până când nu va mai fi,
Nimic,
din noi înșine,
rămânând legați,
în Snopuri de Uitare,
pentru a fi lăsați să putrezim,
pe Câmpul Deșertăciunii,
acestei Lumi.

33) Din Speranța Regăsirii

Atunci când am devenit,
Orfani de Cuvinte,
nu credeam,
că Lacrimile Zidurilor de Ceară,
ale Lumânărilor aprinse,
la Sicriul Iubirii,
se vor topi pe fruntea Viselor noastre,

acoperindu-ne Ridurile Timpului,
cu Flacăra Focului Amintirii,
ce arde în fiecare Zi,
câte puțin,
din Speranța Regăsirii,
până când în locul ei,
rămâne doar Noaptea,
rece și indiferentă,
a Uitării.

34) Dregătorii de Clipe

Vicii ascunse,
în buzunarele Deșertăciunilor,
Dregătorii de Clipe,
pasc Amintirile Trecutului,
Corbii Orizonturilor,
pândesc Moartea Zilei,
doar Timpul merge indiferent,
pe calea pietruită cu Suflete,
de către Destinul răutăcios,
care-l taxează fără milă,
de Clipe,
până când,
abia mai poate să răsufle,
prin pustiul însângerat,
al propriului Apus.

35) Făina propriilor Clipe

Ziua a început,
să-mi sape adânc,
Ogorul Sufletului,
care-și începe muncile Zorilor,
cu propriul Sine,
pe care trebuie să-l Are,
cu Iluziile Vieții și Morții,
care i-au mai rămas,
de măcinat,
la Moara Deșertăciunii,
acestei Lumi,
a Nimănui,
de unde Nimeni,
nu va primi vreodată,
Făina propriilor Clipe,
menită a-i hrăni,
propria Moarte.

36) Căi de Stele Căzătoare

E atât de multă Noapte,
peste Zăpezile de Vise,
ale Existenței,

încât am ales,
să Mor deasupra,
tuturor Patimilor,
care-mi Rănesc și Azi,
Deșertul Viselor,
din care Iluziile Vieții și ale Morții,
și-au făcut Cort,
dintr-un Trecut,
care nu ne mai aparține,
de când,
Ploile Suferinței,
au trecut prin Sângele Lumii,
de Apus,
al cărei Noapte,
ne-a învăluit,
Destinul,
până când am Orbit,
de propriile Lui,
Căi de Stele Căzătoare.

37) Așternut de Stele Călăuzitoare

Nicio Floare,
din Buchetul Iluziilor Vieții,
și Morții noastre,
nu va ajunge în Glastra,
Cimitirului de Cuvinte,

din care ne-am făurit Așternut,
de Stele Călăuzitoare,
care să ne aprindă,
Destinele,
într-un singur Foc Sacru,
care să ne ardă,
întregul Trecut,
cu care ne-am spălat,
Mâinile Viitorului,
de Suferința noilor Zile,
care s-au năruit peste,
Timpul,
ale cărui Lanțuri de Vise,
ni le-am atârnat,
de Moartea,
propriilor noastre,
Speranțe.

38) Ziua de Mâine

Mi-am înveșmântat Clipele,
cu Eternitățile,
Zâmbetului tău,
desprins din Adevărul Absolut,
al Dumnezeului Privirii,
care a născut Eternitatea Clipei,
la care am îngenuncheat,

sfidând,
toate Timpurile
acestei Lumi,
a Morții,
din care ne-am făurit Uneltele,
Deșertăciunii,
cu ajutorul cărora,
să ne tăiem Disperarea,
de a nu reuși,
să ne clădim,
propria noastră,
Iluzie a Vieții și Morții,
care ne hrănește,
Ziua de Mâine.

39) Toate Clipele Morții

Nu-mi vinde Pași,
la Mâna a Doua,
fiindcă nu-mi pot găsi Deșertăciunea,
îndeajuns de Sinceră,
încât să-mi făurească,
Roțile Veșniciei,
care să ne învârtă,
îndeajuns de mult,
până când,
toate Clipele Morții noastre,

să-și amețească Iluziile Existenței,
într-atât de mult,
încât toate Clipele Veșniciei,
să moară de Foamea,
Zilelor noastre,
pe care le vom petrece,
fără de Sensul,
unei Iubiri.

40) De Muțenie

N-am cerut,
nici unui Cimitir de Cuvinte,
să-și adauge o Virgulă,
la colțurile Aleilor sale,
de Muțenie,
despre care am aflat,
că ne spălau,
cu coloana lor Vertebrală,
a Deșertăciunilor,
până când am ajuns,
atât de Gârboviți,
încât am vrut să ne identificăm,
cu Eternitatea Clipei,
din care ne-am croit,
Veșmânt de Adevăr Absolut,
prin Destinul căruia,

să înotăm,
peste Iluziile Vieții și Morții,
în căutarea Fericirii,
încă de pe Vremurile,
când,
nu eram un Defect Genetic.

41) Nu putem înfrunta

N-am știut niciodată,
câtă Moarte,
ne poate naște Viața,
la Maternitatea Deșertăciunii,
acestei Lumi a Viselor,
din care nu suntem în stare,
să culegem,
cel puțin,
câteva Speranțe,
pe care să le clădim,
la Amprenta,
Edificiului Adevărului Absolut,
din care să ne hrănim,
cu Identitățile Iluziilor Vieții și Morții,
până când acestea vor înțelege,
că nu putem înfrunta,
nici unul dintre Cimitirele Cuvintelor,
în care și-au înmormântat,

Veșniciile Clipelor,
Iubirea.

42) Barba Clipelor

Eram atât de obosiți,
de Veșnicia coborâtă,
peste Iluziile Existenței noastre,
încât am înțeles,
că și acestea trăiesc fără de noi,
în Lumina Divină,
a unui Răsărit,
care nu și-a ras niciodată,
Barba Clipelor,
de care ne-am agățat Speranțele,
ale căror Vise,
au căzut din Copacul Cunoașterii,
abia atunci,
când Viața a devenit,
datoare vândută,
Morții.

43) Umbrelă de Speranțe

Mi-am tăiat feliile de Ani,
pe pâinea Veșniciei,
unei Clipe,
a Iubirii,
ce ne-a hrănit,
pe banca Orizontului de Necuprins,
al Inimii,
Veșnicia,
din care mi-am croit,
Umbrelă de Speranțe,
care să-mi păzească Visele,
de Frigul,
Cimitirului de Cuvinte,
în care ne-am înmormântat Viitorul,
Privirilor,
încătușate ale,
Iluziilor Fericirii,
Vieții și Morții,
din noi.

44) Realizările Sufletelor

Icoane părăsite,
rătăcesc,

pe străzile pietruite cu Lacrimi,
ale Trecutului,
care și-a vândut dreptul de a avea un Viitor,
în Lumea pe care am creat-o,
fără nici un Dumnezeu,
care să locuiască,
în Catedralele Viselor noastre,
la care să ne închinăm,
Realizările Sufletelor,
aflate în noi,
și nicidecum,
în afara noastră.

45) Timp Surescitat

Pagini roase de Orgolii,
care lovesc cu tărie,
în Timpul Surescitat,
de atât de multe Clipe,
pe care le-a pierdut,
în Orizonturile Inimilor rătăcite,
din Labirinturile Cimitirelor de Cuvinte,
ale căror Fumuri de Întrebări,
ce ard rămășițele trupești ale Privirilor,
se mai simt și acum,
în nările Existenței,
gata oricând,

să facă un nou compromis,
cu Moartea.

46) Întunericul Deșertăciunii

Când Stele însingurate și triste,
ale Nimănui,
au început să cadă,
pe bolta Sufletelor noastre,
în brațele Iluziilor Vieții,
Fericirii,
Suferinței și Morții,
am înțeles,
cât de îndepărtat,
este Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient din noi,
care a devenit,
totuși,
unul Singur,
de când avem același,
Destin,
căzut în Întunericul adânc,
al Deșertăciunii,
care și-a pierdut,
propria stea,
de dinainte de a se naște,
rămânând să privească,

cum se risipesc,
căzând,
stelele altor Destine,
nenăscute încă,
ce vor avea de înfruntat,
aceeași Beznă.

47) Munții Iluziilor Existenței

Valuri de Amăgiri,
lovesc zidurile reci și inerte,
ale Clepsidrei,
din care Timpul Nimănui,
și-a făurit Catedrală,
pentru a adăposti Sfinții Cuvintelor,
care se Întreabă mereu,
dacă vor reuși să clădească o Frază,
care să binecuvânteze,
Lumina Divină a Iubirii,
ce aleargă prin Ochii de Cer,
ai Speranței,
pe care va trebui,
undeva-cândva,
să o regăsim,
chiar de va fi,
să dărâmăm toți munții,
Iluziilor Existenței,

din întrupările Destinelor noastre,
trecute și viitoare.

48) Buzunarul rupt de Vise

Părăsit de mine însămi,
alerg otrăvit de Iluziile Existenței,
spre Eternitatea Clipei,
pe care am pierdut-o,
din buzunarul rupt de Vise,
al Destinului,
care s-a baricadat,
în spatele Viitorului,
pentru a nu fi atacat,
de mania Trecutului,
care se agită amenințător,
asupra Sângelui unui Apus al Fericirii,
pe care vrea să-l fure,
pentru masa copioasă,
al Timpului pierdut,
de propriul Sine.

49) Timpul Sihastru

Zodii de ceară,
se topesc,
peste pustiurile nesfârșite,
ale Sufletelor,
pe care doar,
Timpul Sihastru,
va reuși să le treacă,
în rugăciunile Iluziilor Existenței,
pe care le silabisește,
Zilnic,
încercând să primească,
bunăvoința unui Dumnezeu,
creat de către Deșertăciunea,
din noi.

50) Încă mai arde mocnit

Osiile Roților,
care învârt Sufletele,
în Caruselul Iluziilor Existenței,
au început să ruginească,
de atâtea Lacrimi,
câte au căzut,

din Ochii stinși,
ai Icoanelor Focului Sacru,
care încă mai arde mocnit,
în fiecare dintre noi,
gata oricând să incendieze,
Păcatele Originare,
ale unor Gene Defecte,
care nu ne aparțin.

51) Clasa Clipei

Viața,
este o așteptare a Fericirii,
în antecamera Morții,
unde încercăm,
să ne facem temele Iubirii,
dorind să prindem clasa Clipei,
care predă cel mai bine,
cursul Iluziilor Existenței,
unde suntem învățați,
cum să Regretăm,
îndeajuns de mult,
Păcatele Originare,
care aparțin altei Lumi,
și nicidecum celei,
pe care am clădit-o,
cu atâta sudoare,
de Timp.

52) Să știe?

N-am înțeles,
de ce Dumnezeu nu este Campion?,
odată ce ar trebui Creat,
după chipul,
și asemănarea,
Deșertăciunii noastre?,
să avem,
Ceva,
cu adevărat Divin,
pierdut printre Genele Defecte?,
despre care,
doar Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din noi,
să știe?

53) Orgoliile Morții

Valurile Sângelui,
cu gene Defecte,
lovesc țărmurile răsăriturilor,
din Visele amăgitoare,
ale Iluziilor Existenței,

purtate de Timp,
peste Orgoliile Morții,
ce și-ar dori șterse,
din Cimitirele sale de Cuvinte,
toate Eternitățile Clipelor răstignite,
pe altarul Pierzaniei acestei Lumi,
a Păcatelor Originare,
din care am ajuns să ne clădim,
turnul de veghe,
al unui Înțeles,
pe care nici un Adevăr Absolut,
nu-l va putea accepta vreodată.

54) Grăuntele Subconștient de Divinitate

Reclamele Absurdului,
a ceea ce credem a fi Cunoaștere,
ne vând Viața,
pe nimic,
unei Morți,
pe care,
nici cele mai deșarte,
Iluzii ale Existenței,
nu pot să o înțeleagă,
cum de vrea să ucidă,
până și Grăuntele Subconștient de Divinitate,
pe care l-a sădit Destinul prafului stelar,

în Sufletele noastre,
la întruparea Adevărului Absolut,
în Nimicnicia Trecătoare,
a Deșertăciunii,
prin care am clădit,
această Lume meschină,
a Ierarhiilor.

55) Atât de abătut

Ancorele Zilelor,
despletite de Adevăr,
sunt aruncate,
în adâncurile Iluziilor Existenței,
pentru a se agăța,
de Singurătatea,
Cimitirelor unor Cuvinte,
ale căror pași grei de plumb,
încep să ningă,
cu flăcări de Amintire,
peste Orizonturile înghețate,
ale Pustiului,
atât de abătut,
din noi.

56) Vâltoarea Viciilor Morții

Atunci când ne-am legat Destinele,
cu Eșarfele înghețate,
de Iluziile Existenței acestei Lumi,
credeam că însăși Păcatele Originare,
vor fi cele care vor încălzi,
cu Focul Sacru al Iubirii,
Adevărul Absolut,
degerat și părăsit,
pe ghețurile Inconștientului,
unui Dumnezeu,
pe care îl vom putea crea,
după chipul și asemănarea noastră,
de atunci,
de dinainte de a ne naște,
în Vâltoarea Viciilor Morții.

57) Steaua Destinului tremură de frig

Mi-e atât de rece,
de mine însumi,
încât până și Steaua Destinului,
tremură de frig,
pe Cerul Inimii,

unei Iubiri pierdute,
din care un Dumnezeu neînțeles,
și-a făcut Catedrală de Vise,
Amăgitoare,
pe care le servește zilnic,
Iluziilor Vieții,
Fericirii,
Suferinței,
și Morții,
la masa Deșertăciunii,
acestei Lumi,
a Nimănui.

58) Decizii sau Indecizii

Aripile deschise ale Speranțelor,
acoperă Cerul Înnegurat al Gândurilor,
Focului Sacru,
care ne arde,
cu Bolta Stelelor unor Dorințe,
pe care Păcatele Originare,
credeau că le-au ascuns atât de bine,
încât nici unul din noi,
nu le vom găsi vreodată,
prin Bagajele Calendarelor,
unui Timp,
ros de propriile sale Vremuri,

istovite,
sub greutatea Clipelor de Plumb,
care trebuie cărate pe spatele,
Deciziilor sau Indeciziilor,
Veșniciei,
Morții din noi.

59) O sete adâncă și crudă

Răpit de Nimicnicie,
Timpul a început să-și verse Clipele,
peste Imperiul Cunoașterii,
irigându-i,
Spațiile nesfârșite,
de Iluzii ale Existenței,
ce sufereau până atunci,
de o sete adâncă și crudă,
care le măcina,
la Moara Neșansei,
Singurătatea,
deoarece nu puteau accepta,
să existe,
fără Sufletele noastre,
pe care le-au răpit,
Destinului cosmic,
al Iubirii,
la ora Despărțirii,
de noi înșine.

60) Sfinții Sentimentelor pe care le-am sădit

Pașii sparți ai Clepsidrei,
Destinelor unor Stele,
ning peste trupurile,
Lacrimilor unor Cuvinte,
ce ne spală Țărâna Viselor,
din care am încercat,
să ne clădim Biserica Iubirii,
la care să se roage,
Sfinții Sentimentelor,
pe care le-am sădit,
adânc în Dorințe,
la ora întrupării,
Adevărului Absolut,
în oglinda căruia,
ne-am identificat,
ca fiind,
Focul Sacru,
ce poate aprinde toate Cerurile,
Veșniciei Timpului,
nostru.

61) Vârsta Morții

Fiecare Moarte,
își are vărsta Vieții ei,
când se închide,
între pereții Cimitirelor de Cuvinte,
de unde nu va mai ieși niciodată,
la fel,
precum era Eternitatea Clipei,
care ne-a despărțit,
de noi înșine,
într-atât de mult,
încât nici un Viitor,
nu ne va mai călca pragul Trecutului,
Stelei Destinului,
de a rămâne alături,
de Adevărul Absolut,
care ne-a împreunat,
jumătățile noastre de Inimă,
care nu-și arată deloc,
Vârsta Morții sale.

62) Pustiul arid al Uitării

Ghearele Destinului,
au rămas înțepenite,

în carnea veșniciei unei Clipe,
ce-ar fi putut fi,
a Iubirii unui Dumnezeu,
numai al nostru,
dacă n-ar fi sângerat cu Apus,
peste Viitorul unei Morți,
transformată într-o Pasăre de Pradă,
care ne devorează,
până și Sudoarea Cuvintelor,
care au muncit atât de mult,
pentru Veșnicie,
din care se scurg acum,
toate,
Izvoarele Apei Vieții,
la care se adapă Iluziile Existenței,
cu bunele și relele lor,
până când vor seca,
și în locul lor va rămâne,
Pustiul arid al Uitării.

63) Ființă și Neființă

Alergăm pe asfaltul dogoritor,
al Absurdului,
pentru a prinde din urmă,
trenul Deșertăciunilor,
pe care era cât pe ce să-l pierdem,
în gara Adevărului Absolut,

dacă Străinul Subconștient,
știind că Întruparea nu ne dă nici o șansă,
de a fi noi, cei de dinainte de Naștere,
n-ar fi făcut semn disperat,
să oprească,
locomotiva Iluziilor Existenței,
pe care a construit-o,
Dumnezeul Nimănui,
Morții,
care trăgea din greu,
vagoanele Destinelor noastre,
pline de Păcate Originare,
ce nu ne lăsau să Conștientizăm,
Moartea,
care au rămas acum,
pe un peron,
de pe care Nimeni,
nu va mai reuși vreodată,
să ajungă,
pe Tărâmul Veșniciei,
fără să înțeleagă,
diferența dintre Ființă și Neființă.

64) Moartea va muri de inimă rea

Tăceri de cremene,
sparg Scânteile înflăcărate,

din Stelele,
ale căror torțe,
ard în Sufletele Destinelor,
ce se vor întrupa,
în Oceanul Iluziilor Existenței,
din care vor sorbi,
fiecare strop de Suferință,
și Fericire,
până când îl va seca,
într-atât încât,
până și Moartea va muri,
de inimă rea.

65) Stăpâna absolută a Lumii de Apoi

Rătăcitoare Singurătate,
să fi avut Dumnezeu,
încât ne-a greșit,
într-atât Viitorul Genelor,
încât au devenit Păcatele Originare,
ale viitoarelor generații,
de cobai expuși cruzimilor,
Iluziilor Existenței,
datoare într-atât Morții,
încât aceasta a devenit,
stăpâna absolută,
a Lumii de Apoi.

66) Fiecare Moarte

La Zarurile aruncate,
pe masa Deșertăciunii,
Paradisului unui Infern,
care și-a lăsat ceața,
Iluziilor Vieții și Morții,
peste această Lume,
câștigă de fiecare dată,
numerele magice ale Suferinței,
oricum ar fi aruncate,
de către Destin,
Timpului neiertător,
al Ființei,
pe care o respiră,
fiecare Moarte,
din noi.

67) Zile fierbinți

Am divorțat,
de Umbrele Viselor,
din care mi-am regăsit,
răcoarea Zilelor fierbinți,
ale Cuptoarelor unor Cuvinte,
în Sufletul cărora,
ne-am ars întregul Trecut,

al Timpului,
pe care nici Moartea,
nu-l mai accepta,
când se tolănea,
în putrefacția propriilor Clipe,
care nu mai aveau nimic de spus,
Iluziilor Existenței,
din care ne-am făurit,
Destinul.

68) Dinainte de nașterea Absurdului din noi

De câte ori ți-am explicat,
Deșertăciune,
că vreau să trec Dincolo,
de Iluziile acestei Lumi,
pe care nu a clădit-o,
Dumnezeul creat,
de Eternitățile Clipelor noastre,
Violate de Amintirea,
unor Păcate Originare,
din care ne-am cioplit,
căni de Suflete,
cât mai adânci,
pe care să le umplem,
cu Apa Suferinței,
Pustiului,
din Inimile Ființei,

care bat în zadar,
fiind vândute Neființei,
de Dinainte de nașterea,
Absurdului din noi.

69) Vicii pătimașe

Orgolii Divine,
rod Țărâna Întrupărilor,
din Cimitirele Cuvintelor,
unor Fericiri,
pe care le-am amanetat,
unui Viitor al Regretelor și Refulărilor,
Iluzilor Vieții,
din care ne luăm,
coșul zilnic al Deșertăciunilor,
care ne pot hrăni,
Eternitățile Clipelor,
pe care le-am vândut fără să știm,
Destinului unei Morți,
căreia îi suntem datori,
cu întreaga noastră,
Existență a Amăgirilor,
pe care le vom trăi,
reflectați în cioburile Oglinzilor Paralele,
pe care le-a spart Timpul,
la beția Viciilor pătimașe,
ale Absurdului.

70) Învingătorii Învinși

Ce-am putea regreta,
din Decesul Cuvintelor,
decât anunțurile mortuare,
date de Clipele insalubre,
ale Destinului,
care se depărtează,
de Dumnezeul,
pe care nu l-au Recunoscut,
Niciodată,
pe maidanul unei Iubiri,
unde jucau,
Promisiunile culorilor diferite,
ale Echipelor unui Adevăr Absolut,
care nu s-a regăsit nici într-unul,
dintre Învingătorii Învinși,
ai partidei Iluziilor Existenței,
cu Moartea.

71) Vâsle de Timp

Indiferent câte Vâsle de Timp,
am avea,
pe Apa Iluziilor Existenței,
și oricât de puternici am deveni,

atunci când vom trage de ele,
tot în Paradisul Infernului,
acestei Lumi vom ajunge,
să ne dăm ultima suflare,
a Deșertăciunii,
pe care ne-au hrănit-o,
întreaga noastră Viață,
cu Otrava pe care o pregătea,
Dumnezeul Nimănui,
creat după chipul Absurdului,
pentru Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pe care nu va reuși niciodată,
să-l ucidă,
motiv pentru care vom avea mereu,
o Lume de Apoi.

72) Două felii

Rupe-mi Orizontul,
în două felii,
ale Trecutului și Viitorului,
propriei mele Conștiințe,
pe care să o ung,
pe Pâinea Sentimentelor,
ce o voi servi,
Veșniciei Astrului Destinului,

nostru,
care să se sature,
hrănindu-se cu Visele și Speranțele,
Timpului,
care ne-a fost hărăzit,
de către Dumnezeul,
pe care L-am creat,
de Dinainte de a ne Naște.

73) Alungați mereu din brațele Adevărului Absolut

Zidește-mi Simțirea,
între pereții Sufletului tău,
pe care să-mi așez Icoana Iubirii,
la Tălpile căreia să mă rog,
Veșniciei,
pe care am pierdut-o,
la zarurile Destinului,
de Dinainte de a mă Naște,
în brațele,
unor Iluzii ale Existenței,
pe care nici una,
dintre Clipele Eternității,
nu pot să o accepte,
motiv pentru care,
suntem alungați mereu,
din brațele Adevărului Absolut,

pe tărâmul rece și pustiu,
al Morții.

74) Marele învingător al acestei Lumi

Stropi de Suferințe,
cad peste acidul Sufletelor,
aflate în Descompunere,
ale Conștiinței,
atâtor Iubiri,
ce vor să moară,
pe Țărmurile Viselor,
care n-au mai reușit,
să-și împlinească,
Speranțele Veșniciilor,
din hârtia de Turnesol Sentimental,
din care Dumnezeu,
și-a aprins,
Focul Sacru,
dăruit,
Marelui învingător al acestei Lumi,
care este,
Moartea.

75) Sub lespedea grea a Veșniciei

Rădăcinile Cuvintelor,
care ne-au învățat să iubim,
sunt ascunse,
sub lespedea grea a Veșniciei unei Clipe,
din care am fi vrut să gustăm fiecare,
câte o porție de Adevăr,
fără să știm,
cât de scump poate fi,
atunci când ne este servit de Moartea,
căreia îi suntem datori,
cu întreaga noastră Viață,
pierdută la Zarurile Norocului,
de Păcatele Originare,
ale unei Lumi,
pe care n-am avut-o Niciodată,
în Sângele Genelor Defecte,
ale Timpului nostru.

76) Indiferent și arogant

Părul Zorilor,
a început să se destrame,
din agrafele Orizonturilor,
care țineau încorsetată,
Noaptea,

adâncă și pustie,
din Cimitirele Cuvintelor,
unde ne-am înmormântat Trecutul,
pe care nu l-am mai putut însănătoși,
cu toate tratamentele Acceptării,
pe care i le-au prescris,
Destinul,
indiferent și arogant,
al Iluziei Fericirii.

77) Legat de Iubire

Gânduri arse de Focul Sacru,
ca să fie pe placul Iluziilor Existenței,
care-și sculptează,
după chipul și asemănarea lor,
Deșertăciunea,
în toată întunecimea ei,
pe frunțile pline de Riduri ale Timpului,
prin care ni se scurge Viitorul,
către un Trecut,
pe care nu-l vom avea Niciodată,
legat de Iubirea,
Adevărului Absolut.

SORIN CERIN
-FIINȚĂ ȘI NEFIINȚĂ
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se

trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe

cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de

inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum

şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie

gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene

peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…".

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă", în raport cu „eternitatea", actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului

sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex,* şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul

revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."

- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii

spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi

construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al

omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel

o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986